

BETHANY a NETVOR

POMSTA JE SLADKÁ

JACK MEGGITT-PHILLIPS

Ilustrovala Isabelle Follathová

FRAGMENT

Bethany a netvor – Pomsta je sladká

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jack Meggitt-Phillips
Bethany a netvor – Pomsta je sladká
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

BETHANY
&
NETVOR

POMSTA JE SLADKÁ

*Pro Lízu Meggittovou neboli „mou milou matičku“ –
což je přezdívka, na které trváš. Pomsta bude má.*

J. M. P

Pro Jacka

I.F

Original English language edition first published in 2021
under the title *The Beast and The Bethany: Revenge of the Beast* by
Egmont UK Limited, 2 Minster Court, London EC3R 7BB.

Text copyright © Jack Meggitt-Phillips 2021

Illustrations copyright © Isabelle Follath 2021

The Author and Illustrator have asserted their moral rights.

All rights reserved.

Translation © Adriana Pavlíková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-253-5376-9 (1. vydání, 2021)

ISBN e-knihy 978-80-253-5385-1 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5386-8 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-5384-4 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

BETHANY & NETVOR

POMSTA JE SLADKÁ

Jack Meggitt-Phillips
Ilustrovala Isabelle Follathová

FRAGMENT

Netvoří začátek

Když bylo Ebenezeru Pinzerovi jedenáct let, svět byl mnohem mladší.

Po silnicích se neprojížděla auta, ale koně a povozy. Místo telefonů a počítačů lidé používali ke komunikaci dopisy a nadějně výkřiky.

Fotografie v té době také ještě neexistovaly. Takže pokud jste toužili ukládat si momenty, kdy na sobě máte pěkný outfit nebo jíte hezké jídlo, museli jste cestovat se svým osobním portrétistou. Tehdy byla „elektřina“ jen podivné slovo, a proto se knihy daly číst po večerce, jen pokud jste vlastnili širokou sbírku svíček.

Život tenkrát stál zkrátka za houby. A pro Ebenezera o to víc, protože byl nesmírně neoblíbené dítě.

Není jednoduché přesně určit, kvůli čemu byl tak neoblíbený. Možná se ostatním zdálo, že má namyšlený obličej. Anebo mohlo

být na vině jeho jaksi extravagantní oblečení, které bylo vždy plné volánů a barevných vzorů.

Ať už to zapříčinilo cokoliv, nebylo pochyb, že ostatní děti malého Ebenezeru neměly rády. Nikdy ho nezvaly na svoje hostiny, šaškovská utkání ani divadelní představení. To ho ale neodradilo, aby se k nim připojil bez pozvání. Ebenezer vždy trávil většinu odpoledne číháním před *Krámkem s koláči v Popletovsi*, protože věděl, že se tam občas děti slézají a soutěží v pojídání koláčů.

Většinou ale Ebenezer jen strávil celý den před krámkem a žádné děti se tam neukázaly. Ten čas využíval k pilování svých konverzačních dovedností klábosením se zdí. Říkal věci jako:

„Není to dnes ale hezky?“

Anebo:

„Už jste viděli tu novou komedii od Jakuba Jaksejmenuje? Ne, taky jsem nepochopil ani jeden z těch vtipů.“

A také:

„Ten mor je ale opruz, že?“

Ani v jednom případě zeď neměla co říct. Na tom ale Ebenezerovi nezáleželo, protože pro něj byla každičká z těch jednostranných rozmluv výtečná příprava. Byl přesvědčený, že pokud se mu podaří přijít na vhodné téma konverzace nebo si obléct košili se správným počtem volánů, ostatní děti ho pak nechají, aby se přidal k veselí plnému sladkého pečiva.

Jednoho takového dne, když číhal před obchodem s koláči, si Ebenezer všiml velkého pozdvižení na náměstí. Místní vyvolávač vzdal svoje obvyklé hlasité oznamování skvělých nabídek z galanterie jeho ženy a místo toho vyvolával něco naléhavého. Povýk na ulici byl tak hlasitý, že Ebenezer přesně nerozeznal jednotlivá slova.

Muži v rudých kápích a zelených punčochách, kteří působili vážným dojmem, tam zrovna sesedali z koní. Každý z nich nesl v ruce trumpetu, jako by to byla zbraň, a všichni měli znepokojené a ustarané výrazy.

„Ty tam, chlapče!“ zvolal jeden z nich. Ebenezer si všiml erbovního znaku na jeho kápi, na kterém stálo *Divize odstraňování raubířů opravdu tajnými akcemi*. „Viděl jsi to nejvražednější stvoření, které kdy sužovalo tuto zemi?“

Ebenezer si byl docela jistý, že by si takové stvoření pamatoval. I přesto se zamyslel, protože byl slušně vychovaný a moc toužil být někomu nápomocný. Trvalo mu asi dvanáct vteřin projít všechny svoje vzpomínky.

„Ne, jsem si skoro jistý, že neviděl,“ řekl Ebenezer. „Vy s ním hrajete na schovávanou? Se mnou ještě nikdy nikdo hrát nechtěl, ale myslím, že žádat o pomoc ostatní je proti pravidlům.“

„Tohle není hra, kluku! Pokud to stvoření nepolapíme dřív, než znovu nabude sílu, bůhví, co by se mohlo stát,“ řekl muž v kápi.

„Ach propánajána,“ podivil se Ebenezer. „Moc rád bych pomohl. Ale jak jsem řekl, žádná stvoření jsem nezahlédl. Omlouvám se.“

Zdálo se, že muž v kápi si vzal tuto poznámku jako urážku. Nakvašeně odkráčel ke svému koni a odklusal od Ebenezera pryč. Zbylí muži v kápích a punčochách pokračovali v hledání – vráželi do podniků a kousavě se ptali po tom stvoření. Ebenezеровu pozornost ale brzy upoutaly tři děti, které se přibližovaly ke krámku.

„Slyšel jsem, že to chytli ve sklepě lady Morgany. Podle všeho to před Divizí schovávala celá staletí,“ oznámil Štěpán Štípal, protivný chlapec se stejně protivným obličejem.

„Jenže to určitě není pravda, protože nikdo se nedožije několika staletí, bratříčku,“ prohlásila Štěpánova obzvlášť nemilá sestra Šarlota Štípalová. „To *já* jsem zase slyšela, že to bývalo velké jako malá hora, dokud tomu Divize nedala sežrat trumpetu. Jeden z Morganiných sousedů říkal, že viděl, jak se to stvoření vyfukuje jako balón a sviští vzduchem z domu.“

„JÁ CHCI PUNČOCHY!“ řekl Šimon Štípal, nejmladší člen této příšerné rodiny.

Zbytek sousedství vnímal Štípalovy jako postrachy, ale Ebenezer nebyl v postavení, kdy by si mezi přáteli mohl vybírat. Zatímco se přibližovali, načechral si volány na košili a pokoušel se vzpomenout si na svůj trénink v nezávazné konverzaci.

„To je ale opruz s tou Jakubovou komedií, že? Ne, taky jsem ten mor vůbec nepochopil,“ řekl. Pak ale svrástil obočí a zamyslel se. „Počkat, myslím, že jsem to trochu popletl.“

Štípalům se rozzářily obličeje. Ebenezer to omylem pokládal za známku přátelství, takže se taky rozzářil.

„Copak to tady máme? Podívejme, kdo si přišel pro další výprask. Náš pan Ebenýdil Břídil,“ pronesl Štěpán.

„Líbí se mi, když mi tak říkáš,“ odpověděl Ebenezer smrtelně vážně. „Někde jsem četl, že přezdívky jsou pro přátelství velice důležité.“

„My nejsme tvoji přátelé, Ebenýdile. To jsme ti snad ukázali už minule, když jsi nám tak říkal,“ namítl Štěpán.

„Cože? Á, no jistě, ta hra, jak jste mě honili a házeli po mně klacky a kameny, byla ohromně zábavná,“ vzpomněl si Ebenezer. „Ale příště bychom si možná mohli jen trochu popovídat? Zeď já jsme si to zkoušeli celé hodiny.“

Jenomže se brzy ukázalo, že Štípalovi neměli náladu ani na krapet vtipné konverzace. Všichni tři se na Ebenezera vrhli, pronásledovali ho přes náměstí a na louky, které vedly k jeho domu. Nadávali mu, uráželi ho, a párkrát ho i trefili do hlavy kamenem.

Ebenezer jim bez problému utekl, protože byl obdařen párem dlouhých, čahounských nohou. Zatímco tak běžel, snažil se přesvědčit sám sebe, že jde jen o další hru, i když v hloubi duše věděl, že to tak není. Jako všichni ostatní, ani Štípalovi ho neměli rádi a on s tím nemohl vůbec nic dělat. Nezáleželo na tom, kolik košil si nakoupil, ani jak dlouho mluvil se zdí, jejich oblibu ani respekt si nikdy nezíská.

Když sprintoval přes louku, najednou uklouzl na něčem měkkém. Podíval se na podrážku a zjistil, že to něco je šedivá hruška o velikosti červa. Podíval se zblízka a rozeznal tři černé oči, dva černé jazyky a uslintanou tlamu. Mělo to maličké končetiny a dech páchnoucí po vařeném zelí.

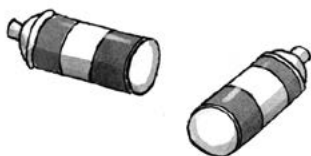
„Pomoz mi,“ žadonilo to měkké něco, když si to odstranil z boty.

Ebenezer byl tím hlasem tak šokován, že to něco upustil na zem. Rychle to zase zvedl a oprášil tomu z očí kousky hlíny.

„Za to se moc omlouvám,“ řekl. Jak se tak na to měkké něco díval, okamžitě poznal, že v ruce drží cosi neobyčejného. Několik vteřin tam jen tak stál a sledoval to, ale pak si vzpomněl na svoje vychování. „Jmenuji se Ebenýdi–, tedy chci říct Ebenezer.“

„A já jsem netvor. Prosím, jsi moje jediná naděje – pomoz mi.“

Odnetvorování

„Ty jsi mi ale stvoření – nic takového jsem nikdy neviděl! Taková krása, taková elegance, taková důstojnost – zasloužíš si všechno na světě, a já ti to rozhodně zajistím.“

O pět set let později se Ebenezer máčel ve své ranní bublinkové koupeli a šeptal sladké větičky svému odrazu v ručním zrcátku. Za ta staletí se naučil, že se zrcadly se mluví mnohem lépe než se zdmi – hlavně pokud máte důkladný rituál obsahující lektvar na péči o pleť, který udělá váš obličej tak krásný jako měsíček při stmívání.

„Copak ten smutný výraz?“ zeptal se sám sebe. „Ranní koupel byla vždy veselá událost!“

Během svého převelice dlouhého života se Ebenezer vymáchal ve skoro dvě stě tisících koupelích a doteď byly opravdu všechny veselými událostmi. Ale dnes se něco pokazilo.

Za prvé tu chyběla Ebenezerova natahovací gumová kachnička. To mu vážně narušilo jeho obvyklé počínání, protože Rafael byl kachnička, která prováděla kousky a zpívala námořnické popěvky

každé ráno od doby, co ji netvor vyzvracel.

Za druhé koupelna nějak podivně páchla. Ebenezer byl díky netvorovi zvyklý na koupele probublinkované a solené jen těmi nejlepšími koupelovými produkty. Jenomže v tuto chvíli z bublinek unikal zvlášť levný a odporný odér – jako by někdo jeho koupelovou sůl nahradil prostředkem na nádobí.

Za třetí, poslední a nejznepokojivější věc byl ten rozmazaný, rozpatlaný, mastný vzkaz od Bethany psaný prstem na jeho ručním zrcátku:

HEJ TY OTRAPO, DNESKA NENÍ ČAS NA KOUPÁNÍ. MUSÍME ODNETVOROVÁVAT.

Ebenezer tu zprávu přirozeně ignoroval, protože už dlouho zastával názor, že na koupel je čas vždycky. Věřil, že člověk často musí napustit vanu právě ve chvíli, kdy by ostatní chtěli, aby si myslel, že na ni nemá čas.

Jenomže ten vzkaz ho dál rozčiloval a dopaloval, protože mu to nedalo a přemýšlel, co má pro ně Bethany na ten den naplá-

nováno. Nakonec už to zvědavostí nevydržel. Zkrátil svoji koupel o několik hodin, hodil na sebe pohodlné oblečení, bačkory a župan, a vydal se do přízemí.

Zatímco scházel ze schodů, naplňovaly ho zmatek a zděšení, protože to vypadalo, jako by si některé předměty z patnáctipatrového domu vyšly na špacír. Když si všiml, že veškerý nábytek ze sametového pokoje nahradily skládací židle a prdící polštářky, obličej mu zkroutil zmatek. Nato převládlo zděšení, když zjistil, že někdo sejmul ze zdi jeho oblíbenou sbírku krásných obrazů. Na jejich místě byl teď soubor malůvek a panáčků s nepřesnými proporcemi, které Bethany nakreslila na tapety a podepsala.

„Ne, ne, ne!“ zvolal Ebenezer a sprintoval dolů, aby Bethany vynadal svým nejlepším našťvaným tónem. „Co to ksakru děláš?“

„To je hloupá otázka,“ odpověděla Bethany. A měla docela pravdu, protože bylo zcela očividné, že se snaží vysunout klavír ven ze dveří. „Pomoz mi, ty otrope. Musíme tohle dostat na ulici i s těmi ostatními věcmi.“

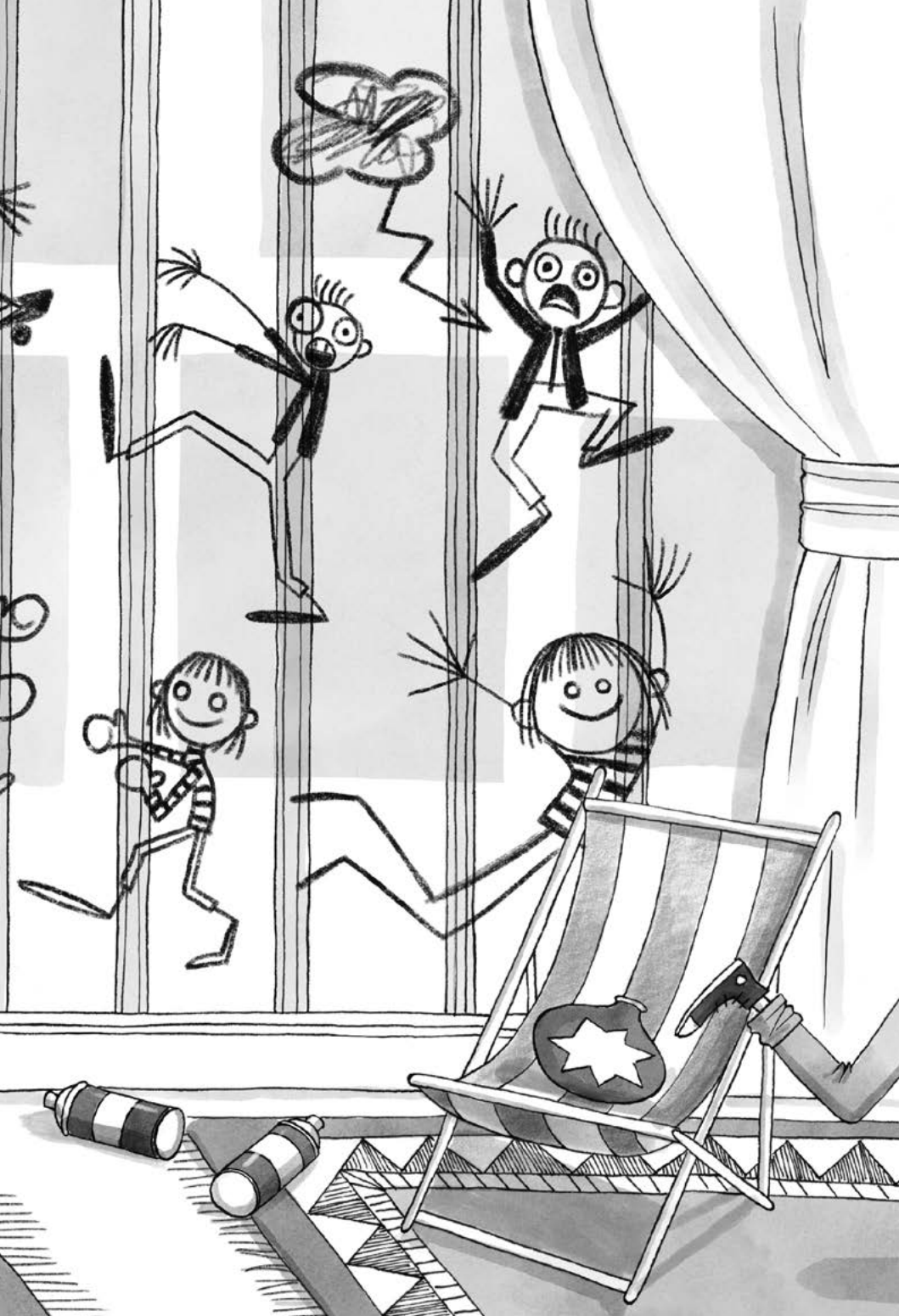
„Nic takového neudělám!“ odmítl Ebenezer. „Nebudu ti pomáhat mě okrádat.“

„Neokrádáme tě, pomáháme ti. S Klaudií se tady celou dobu dřeme jako blázni,“ prohlásila Bethany.

V tu chvíli, jako by se chtěla pochlubit svým bláznivým dřením, vlétla do domu Klaudie, wintlorijský papoušek fialovobříchý. Pírka na jejím čele se perlila potem.

„Takže ty čajové soupravy jsou hotové, drahouškové!“ oznámila a vítězoslavně roztáhla křídla. „Ahojky, Ebenezer! Už ti Bethany pověděla o naší báječné odnetvorovací misi?“

„Odnetvorovací?“ zopakoval Ebenezer.

„Jo,“ řekla Bethany věčně. „Odnetvorovací.“

Klaudie popadla jeden konec klavíru do pařátů ve snaze pomoci ho Bethany vytáhnout z místnosti. Bohužel neměly dostat síly ani strategie na to, aby s nástrojem pohnuly, aniž by vážně poškodily zdi a podlahy.

„Proč musíme odnetvorovat?“ zeptal se Ebenezer. „Klaudie netvora *zabila*, takže bych řekl, že je naše práce u konce – máme odnetvorováno.“

„No co si to dovoluješ? Já nejsem žádný zabiják! Jen jsem to omylem slupla a od té doby se cítím naprosto mizerně,“ bránila se Klaudie a nafoukla přitom opeřené břicho.

„Nemusíš se cítit mizerně. Netvor byl zlá, hrozná příšera, která se mě snažila sežrat!“ namítla Bethany.

„Ach ano, to já vím, ale asi jsi mi neporozuměla. Opravdu se *cítím* mizerně. Bude to nějaký problém se zažíváním, nebo tak něco. Už týdný jsem se pořádně nevyspala,“ řekla Klaudie.

„Pořád nechápu, co má tohle společného s tím, že mi kradete všechny věci?“ protestoval Ebenezer.

„Nejsou to *všechny* tvoje věci, jen ty, které pro tebe vyzvracel netvor. Klaudie říkála, že nám to prospěje,“ prohlásila Bethany.

„Nechci se na ně každý den dívat a ty bys taky neměl.
Jako třeba tenhle klavír – pamatuješ, koho jsi za něj dal
netvorovi sežrat?“

Ebenezer se zastydl a shlédnul na svoje bačkory. Výměnou za
klavírní křídlo dal netvorovi sežrat Patrika – dalšího wintrolij-
ského papouška fialovobřichého, který byl čirou náhodou Klaudiin
bratranec. Ta byla ohledně celé situace pozoruhodně
shovívavá.

„No tak dobře, můžeme prodat ten klavír
a možná i pár pozlacených příborů,“ souhlasil
Ebenezer. Neochotně se přidal k přesouvání
klavíru – všichni tři se ho teď snažili protlačit dveřmi. „Neměli
bychom se ale nechat unést.“

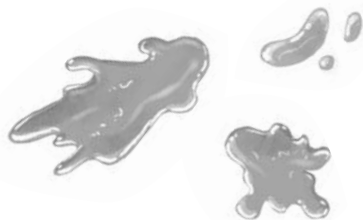
Jakmile vyšli ven, Ebenezer si uvědomil,
že Bethany s Klaudií už se unést nechaly.
Trávník před domem byl plný všemož-
ných předmětů, které pro něj netvor
v posledních pěti staletích vyzvracel –
byly tam všechny dary, o které si
Ebenezer řekl na začátku, když si
myslel, že mu pomůžou najít kama-
rády. Stejně tak věci, které si vyžádal
v následujících staletích jenom pro sebe,
nebo aby v okolí vyvolal závist.

Povalovaly se tam Ebenezerovy koupelové soli, a dokonce i Rafael, natahovací gumová kachnička. Bethany a Klaudie z domu vynesly i samozdobící vánoční stromečky; vysavač, který čte myšlenky a uklidí pokoj, kdykoliv si jenom pomyslíte, že je trochu zaprášený; televize velké jako prostěradla; skafandr astronauta – a mnoho dalších podivných a báječných věcí. Ebenezer měl pocit, jako by vystavily celý jeho život s netvorem světa na odiv.

„Bethany, ty se mě snažíš zabít?“ zeptal se.

Úžasná hra

„Umírám,“ řekl netvor před všemi těmi staletími.

Ebenezer se ohlédl. Štípalovi už se blížili a každý z nich byl ozbrojený klacky, kamením a blátem. Pohlédl znovu na netvora a přemýšlel, co dělat.

„Jestli brzo nedostanu něco k snědku, úplně se vypařím. Prosím, prokaž mi trochu laskavosti.“

Ebenezera do té doby nikdy nikdo nepotřeboval. Většinou se lidem jenom pletl do cesty – zejména svojí matce. Být někomu nápomocný pro něj byl vzácný pocit, takže popadl příležitost za pačesy a utrlh pro netvora několik hrstí trávy a sedmi-krásek.

„To je od tebe moc milé,“ řekl netvor jemným a kluzkým hláskem. „Ale taková laskavost mi nepomůže. Nic z toho mi nedodá sílu, kterou potřebuji.“

Ebenezer se znovu ohlédl na Štípalovy, kteří teď byli dost blízko, aby ho trefili kamenem. Popoběhl o kus dál na louku a z nedalekého křoví sebral pár ostružin.

„Snažíš se hezky,“ řekl netvor skrz maličké skřípající špičáky. „Ale tohle se dá těžko považovat za pořádné jídlo. Určitě by se ti někde podařilo najít něco... co má tep?“

Ebenezer se spěšně rozhlédl, ale jediná živoucí věc, kterou našel, byl pavouk podřimující na pavučině v křoví. Než ho nabídl netvorovi, omluvil se mu.

Netvor pavouka spolkl jedním soustem i s jeho domovem. Rty se mu roztáhly do uslintaného úsměvu a jeho malé tělo se nepatrně zvětšilo.

„Pokračuj a přines mi VÍC!“ řekl netvor.

Naštěstí pro Ebenezera mu do cesty vlétl motýl. Ten už tolik štěstí jako ostružiny neměl, protože posloužil jako další pokrm pro netvora.

Ten uslintaný úsměv se roztáhl ještě víc a netvorovo tělo se znovu rozšířilo.

„Jsi chytrý malý hoch – vidím, že už to pomalu začínáš zvládat,“ chválil ho netvor. „Takhle budu znovu ve formě co-bydup.“

Ebenezer byl spokojený, že toto prapodivné stvoření potěšil. Jeho radost ale přerušil kámen, který proletěl vzduchem, praštil ho do ramene a protrhl mu košili s volány.